

κιβιάδου, οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, ὧν προΐστατο ὁ δημαγωγὸς Ἀνδροκλῆς καὶ Θεσσαλὸς ὁ υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ἐξηκολούθησαν τὴν ἀνάκρισιν, προεκάλεσαν ποικίλας κατ' αὐτοῦ κατηγορίας καὶ ἐπέτυχον νὰ προσκληθῆ εἰς Ἀθήνας ἵνα δώσῃ λόγον. Ἀλλ' ὁ Ἀλκιβιάδης δὲν ὑπήκουσε, καταφυγὼν πρῶτον μὲν εἰς Ἄργος ἔπειτα δὲ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην αὐτήν, ὅπου μετὰ πλείστης ὄσης ἀναιδείας ὁ αἰσχιστος οὗτος προδότης ἐπέμεινε ν' ἀποσταλῆ μὲν εἰς τοὺς Συρακουσίους βοήθεια, νὰ ἐπαναληφθῆ δὲ καὶ ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι ὁ πόλεμος διὰ τρόπων ὀλεθριωτάτων εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐπειδὴ ὁ Λάμαχος εἶχε φονευθῆ, ἐξηκολούθησεν ὁ Νικίας μόνος τὸν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον μετὰ τινος μὲν νωθρότητος καὶ ὑπερβολικῆς περισκέψεως, οἷαν ἐκ φύσεως εἶχεν ὁ ἀνὴρ, ἀλλ' ὅμως ἐπιτυχῶς ὅπως οὖν κατ' ἀρχάς, διότι πολιορκήσας τὰς Συρακούσας ἔφερεν αὐτὰς εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Κατὰ τὸ ἀκόλουθον ὅμως ἔτος, ἐπελθόντων εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων 3000⁽¹⁾ μαχητῶν ὑπὸ τὸν σπαρτιάτην Γύλιππον, ἄνδρα οὐδὲν ἤττον τοῦ Νικίου ἔμπειρον, πολὺ δὲ μᾶλλον δραστήριον καὶ πολυμήχανον, τὰ πράγματα μετέβαλον ὄψιν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν μὲν εἰς τὸν Νικίαν, ἐν ἀρχῇ τοῦ 413, ἐπικουρίαν ὑπὸ τὸν Δημοσθένην ἑβδομήκοντα τριήρων καὶ πεντακισχιλίων ὀπλιτῶν, ἐν οἷς ἦσαν 1200 γνήσιοι Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν ἀρίστων πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἢ κατὰ τῶν Συρακουσῶν ἐπίθεσις ἀπέτυχεν ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων κατεστράφη εἰς τέσσαρας ἀτυχεῖς ναυμαχίας, ὁ δὲ κατὰ ξηρὰν στρατὸς ἐβιάσθη νὰ ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου καὶ ἐνταῦθα ἐν μέρει μὲν ἐξωλοθρεύθη ἐν μέρει δὲ ἠχμαλωτεύθη κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ 413 ἔτους. Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων ἦσαν καὶ οἱ δύο στρατηγοί, τοὺς ὁποίους ὁ μὲν Γύλιππος ἐπροσπάθησε παντὶ σθένει νὰ διασώσῃ ἵνα κοσμήσῃ δι' αὐτῶν τὴν θριαμβικὴν εἰς τὴν Σπάρτην ἐπάνοδόν του, ἀλλ' οἱ ἀμείλιχοι Συρακούσιοι κατεδίκασαν εἰς θάνατον. Ὁ καλὸς κάγαθος Ἐρμοκράτης ἀντέστη ὁμοίως ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν καί, ὅτε ἐπέισθη ὅτι ματαίως ἀγωνίζεται, παρέσχε τοῦλάχιστον εἰς τοὺς δύο ἀτυχεῖς ἐκείνους ἡγεμόνας τὸν τρόπον τοῦ νὰ θανατώσωσιν αὐτοὶ ἑαυτούς. Τῶν δὲ ἄλλων αἰχμαλώτων, εἰς 7.000 συμποσομένων, ἢ τύχη ἀπέβη ἔτι οἰκτροτέρα διότι ἐμανδρεύθησαν εἰς τὰ λατομεῖα, ὅπου μόνον κακοῦργοι συνήθως εἰργάζοντο, καὶ ἐνταῦθα πάσχοντες τὰ πάνδεινα ἀπὸ τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τοῦ ψύχους τῆς νυκτός, ἀπὸ δίψης, ἀπὸ πείνης καὶ ἀπὸ μυρίων ἄλλων ἀνεκδιηγῆνων κακουχιῶν, ἀπέθνησκον οἱ ταλαιπῶροι ἐκεῖνοι σωρηδόν, μέχρις οὗ μετὰ παρέ-

ἀπομιμούμενον τὰ μυστήρια καὶ δεικνύοντα τοῖς αὐτοῦ ἑταίροις ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ ἑαυτοῦ ἔχοντα σολὴν οἷαν περ ἱεροφάντης ἔχων δεικνύει τὰ ἱερά, καὶ ὀνομάζοντα αὐτὸν μὲν ἱεροφάντην, Πουλυτίονα δὲ δευτέρου, κήρυκα δὲ Θεόδωρον Φηγαῖα, τοὺς δ' ἄλλους ἑταίρους μύστας προσαγορευόντα καὶ ἐπόπτας παρὰ τὰ νόμιμα καὶ τὰ καθεστηκότα ὑπὸ τε Εὐμολπιδῶν καὶ κηρύκων καὶ τῶν ἱερέων τῶν ἐξ Ἐλευσίνος».

Ὁ Ἀλκιβιάδης κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἢ περιουσία αὐτοῦ ἐδημεύθη, πρὸς δὲ κατάραν κατ' αὐτοῦ ἐψηφίσαντο πάντες οἱ ἱερεῖς καὶ ἱέρειαι πλὴν τῆς ἱερείας Θεανοῦς (ἐκ τοῦ δήμου Ἀγραυλῆς) εἰπούσης «εὐχῶν, οὐ καταρῶν ἱέρεαν γεγονέναι». Οἷον διδάγμα ἠθικὸν χριστιανικώτατον ἐν τοῖς καιροῖς ἐκεῖνοις τῆς εἰδωλολατρείας!

(1) Οἱ πλείστοι τῶν μαχητῶν τούτων ἦσαν Σικελιώται, ἐκ Σικελίας προσαχθέντες ὑπὸ Γυλίππου, ἐλθόντος ἐκ Πελοποννήσου μετὰ ἑπτακοσίων μόνον Λακεδαιμονίων καὶ Κορινθίων ὀπλισμένων ἀνδρῶν.